

Ἐσύ θέλεις;

Πόθος βαθύς κι ἀνάγκη ἀδήριτη τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά καί τοῦ Θεοῦ ἐπιθυμία καί σχέδιο καί ἔργο ἢ σωτηρία. Κι ὅμως, τό διαπιστώνουμε καθημερινά, πολλοί ταλαιπωροῦνται χωρίς καμία ἐλπίδα, μακριά ἀπό τήν σωτηρία. Γιατί;

Τήν ἀπάντηση τῆς ἀγίας Γραφῆς, ὅπως διατυπώνεται ἤδη στήν Παλαιά Διαθήκη, μᾶς μεταφέρει ἕνας ἀπό τούς τέσσερις μεγάλους προφήτες, πού ἔδρασε στίς ἀρχές τοῦ 6ου αἰ. π.Χ., ὁ Ἰεζεκιήλ (23/7). Καταγόμενος ἀπό ὑψηλή κοινωνική τάξη, γιός ἱερέως, ἔζησε τήν βαβυλώνια αἰχμαλωσία μαζί μέ ἄλλους συμπατριῶτες του. Εἶναι ἀπό τίς πιό παράδοξες προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τό ὄνομά του σημαίνει «ὁ Θεός εἶναι ἰσχυρός ἢ ὁ Θεός ἐνίσχυει».

Τήν προστασία καί βοήθεια τοῦ Θεοῦ τήν θεωροῦσαν κεκτημένο δικαίωμά τους οἱ Ἰσραηλιτες, ὡς περιούσιος λαός τοῦ Γιαχβέ. Ὡστόσο, μετά ἀπό τήν

θρησκευτική, ήθικη και κοινωνική κατάρρευση του Ιουδαϊκού κράτους, ή βαβυλώνια αιχμαλωσία σήμανε ήδη και την έθνική κατάλυσή του. Στην φοβερή αυτή δοκιμασία ο προφήτης βλέπει την κάθαρση του λαού, την όποια θα έπιφέρει ή αγάπη του Θεού ως μία προτύπωση τής εϋλογίας και τής δόξας τής μεσσιακής έποχής.

Γιά νά συγκροτηθεί και πάλι ή διαλυμένη έθνική και θρησκευτική ύπόσταση του Ίσραήλ άπαιτείται τό καινούργιομα τής καρδιάς τών Ίσραηλιτών, ή άλλαγή τής νοοτροπίας τους. Ο Ίεζεκιήλ μεταφέρει τό έρώτημα του Θεού: «Μή θελήσει θελήσω τον θάνατον του άνόμου, λέγει Κύριος, ως τό άποστρέψαι αυτόν εκ τής όδοϋ τής πονηράς και ζήν αυτόν;» (Ίζ 18,23). Μήπως θέλω εγώ νά πεθάνει ο άνομος χωρίς νά μετανοήσει και νά εγκαταλείψει τήν πονηρή όδό ώστε νά χαρεί τήν ζωή; Όχι, βέβαια! Έπειδή, λοιπόν, δέν ύπάρχει άνθρωπος μή άνομος, αναμάρτητος, ή αγάπη του Θεού άνοιξε έναν σίγουρο δρόμο για τήν σωτηρία, τήν μετάνοια. Κανείς δέν σώζεται, άν ο ίδιος δέν τό θελήσει, άν δέν εκφράσει με τήν ελεύθερη θέλησή του τήν μετάνοια.

Χαρά μεγάλη γίνεται στον ουρανό «επί ενί άμαρτωλῶ μεινοοϋντι» (Λκ 15,7.10). Χαίρεται ή αγία Τριάδα, όταν στην γῆ κάποιος άμαρτωλός μετανοεί,

παύει τήν συνεργασία μέ τόν πονηρό καί ἐπιστρέφει στην χαρά τοῦ Κυρίου. Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, ἡ ἀνοιχτή ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ, φιλόανθρωπα δέχεται τοῦ καθενός τήν μετάνοια καί τόν ἀπαλλάσσει ἀπό τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν του. Ἀλλά τήν πρωτοβουλία γι' αὐτή τήν ἐπιστροφή τήν ἔχει ἐξ ὀλοκλήρου ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος πού μετανοεῖ «ἐκ ψυχῆς», διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «μέ τήν ἀγαθή του πρόθεση καί τήν ἀποχή ἀπό τήν ἁμαρτία φθάνει στόν Θεό». Γι' αὐτό «ἡ μετάνοια καί ἀρχή ἐστι καί μεσότης καί τέλος τῆς τῶν χριστιανῶν πολιτείας».

Ἀδελφέ μου, ὁ Θεός θέλει τήν σωτηρία σου. Ἐσύ τήν θέλεις;